

Bedkommende, at der her er ikke Spor deraf, der er kun det Spor, at Ministeriet staar paa det samme Standpunkt og uden at have givet os nogen Oplysning om, hvad Bærd der tillægges Modstanden imod Loven. Jeg kommer da her til at udtale, at, medens jeg vilde bellige, om de nu-gjældende Bestemmelser bleve bestaaende ganske uforandrede, fordi ogsaa jeg har den Tro, som mange Hundrede Fiskere her i Landet have, at i alt Fald i forskellige Farvande gjøre de nuværende Drivvaad virkelig Stade for Fiskeriet og for de Fiskeridrivende i et Omfang, der ikke staar i Forhold til det forøgede Udbyttede, som visse Drivvaad skaffe — jeg siger, medens jeg paa den ene Side erkender dette, saa kan jeg ikke negte Andet, end at det er meget vanskeligt for Lovgivningsmagten eller for os, der staar som Lægfolk i dette Spørgsmaal, at dømme de stridende Parter imellem paa de Oplysninger, der her foreligge. Man har en gammel Erfaring med Hensyn til Fiskeriet i Limfjorden, og man møder egentlig ikke her med nogen særlig principiel Indvending mod Bestemmelserne i det 3die Kapitel; men imidlertid møde dog Fiskerne fra Limfjorden, som det fremgik af et Fiskerimøde i Stive den 25de Februar dette Aar, med en bestemt Indsigelse for deres Bedkommende mod de Lovbud, der i § 5 og § 37 angaar saavel Fiskeriet i aabne Havne, som i de øvrige Fjorde. De ere altsaa ikke tilfredse med Lovudkastet i og for sig; men med Hensyn til Limfjordsfiskeriet selv synes der i det Hele at være noget mere Samstemning, og man kan derfor temmelig rolig lade dette Kapitel ligge; men hvorfor? Fordi man ved Undersøgelser og ved tyndige Mænds Udtalelser har søgt igjennem Aaringer at danne sig et passende Begreb om, efter hvilke Regler og paa hvilke Vilkaar dette Fiskeri bør drives; men man har jo saa godt som Intet leveret paa en tilsvarende Maade for noget som helst andet Sted i Landet. I denne Henseende, siger jeg, forlanger jeg ikke Underværker af en Kommission paa 6 Medlemmer, der skulde skrive en saadan Betænkning til Brug ved Lovens Forelæggelse, og som maa sidde paa Kontoret meget af sin Tid; men det Indtryk, jeg har faaet, er dog det, at man har ikke tilstrækkelig indgaaende undersøgt Forholdene ved de enkelte Fiskeripladser her i Landet, og at det er dette, vi burde have som Grundlag for en fornøden Omordning af dette Forhold. Jeg staar nu foreløbig nærmest saaledes, at jeg, som jeg nævnte, ikke turde være med til rent ud at forbyde Brugen af de i § 5 nævnte Redskaber, men at jeg maatte ønske efter Farvandenens Betskaffenhed, at der forbeholdtes i en vis Forstand, for at bruge Udtrykket fra Limfjorden, laasede Bænde, det vil sige, at de indre Fjorde eller efter Farvandenens særegne Betskaffenhed nøiere bestemte Dele af disse vare fritagne for de nye Redskaber, saaledes at de altsaa vare ulovlige indenfor den Linie, der blev foreskrevet, men frem-

deles vare tilladte paa andre Strækninger. Det er ganske vist vanskeligt at bestemme det for de forskellige Farvandes Bedkommende, netop isølge Farvandenens Betskaffenhed; men naar vi faae fornøden Oplysning om hele Stillingen ved disse Farvande, saa kommer man altsaa til, for saa vidt den nævnte Regel om en Deling af Farvandet ikke kan etableres, at vælge mellem et Enten—Eller, og det er muligt, at jeg paa forskellige Steder vil komme til at vælge Forbudet mod disse Redskaber i Stedet for Tilladelsen til at bruge dem, uagtet jeg maa erkende, at Savnet af Oplysninger her kommer stærkt frem. Der paastaas, at Fiskeriet er gaaet stærkt tilbage, for at tage et Exempel, ved Roskilde Fjord, og dette henholder den meget ærede Indenrigsminister sig til; han har ikke Andet at sige til den modsatte Paastand, at det iaar er gaaet frem, end at det skulde være underligt; men den ærede Minister skulde have søgt at skaffe sig Oplysning, om det virkelig er gaaet tilbage. Med Hensyn til disse forskellige Paastande vil jeg erklære, at jeg paa Mødet af de vedkommende Fiskere har hørt Paastand mod Paastand fremsat om Fiskemængdens Tiltagen eller Aftagen, uden at jeg, der fulgte Forhandlingerne med den mest upartiske Opmærksomhed, har kunnet overbevise mig om, hvem der egentlig kunde siges at have Ret, og hvor meget af Paastanden om Fiskeriets Aftagen, der egentlig kunde skrives paa den almindelige Konto af Misforntøelse med de bedre Redskaber, paa Grund af det derved formedede Angreb paa Næringen, som den hidtil var drevet. Jeg siger derfor netop med Hensyn til Exemplet fra Roskilde Fjord, at jeg, efter hvad jeg har hørt for og imod af selve de Bedkommende, ikke har kunnet danne mig en afgjort Mening om det One eller det Andet. Jeg vilde ønske, om den ærede Minister mulig i den Henseende havde faaet en Vedledning, der kunde hjælpe os til at danne os en Overbevisning. Det er en naturlig Sag, at man følger den ærede Indenrigsminister, naar han kan give de bedste Grunde; men de man spytte sig paa faktiske Oplysninger (Th. Nielsen: Det gjøre vi altid). Sa det er fuldstændig rigtigt, rent ideelt taget, men der er faktisk ingen politiske Hensyn, som forhindre os fra i enhver Henseende at være saa ministerielle som muligt med Hensyn til dette Spørgsmaal, naar vi blot have Grunde for at kunne gjøre det. Dersom altsaa ikke det ærede Udvalg, der behandler dette Spørgsmaal, kan med sin Betænkning forelægge os fornødne Oplysninger for at gaa den rigorøse Vej, der er foreslaaet i §§ 5 og 37, saa tror jeg ikke, at dette Spørgsmaal endnu er modent til at modtages paa denne Maade; men jeg vilde dog ønske, at der kunde gjøres et Forsøg i den Retning, saa at vi kunde, om ikke helt forhindre Brugen af disse Bundslebevaad, hvad jeg, som sagt, ikke tør være med til, saa dog i Retning af de Dnker, der have dikteret §§ 5 og 37, indskrænke Brugen deraf. For et en-